

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Leksamsmisjon

Nr. 3

15. mars 1981

17. årg.

DET LEVENDE VANN

Av Øivind Andersen

Bønn: Vi takker deg Herre Jesus Kristus som er kommet for å kalle syndere. Du er kommet for dem som har det ondt, sier du, de friske har ikke behov for lege, sier du, men dem som har det ondt. Vi takker deg for dette, og så ber vi at dette budskapet må nå til mange og bli tatt imot. Amen.

Vi leser videre i Johs. evangelium 4, 15-26: Kvinnen sier til ham: Herre gi meg dette vann, så jeg kan slippe å tørste og gå hit for å dra opp vann. Han sier til henne: Gå avsted og kall på din mann, og kom så hit. Kvinnen svarte: Jeg har ingen mann. Jesus sa til henne: Med rette sa du, jeg har ingen mann, for du har hatt fem menn, og den du nu har er ikke din mann. Der talte du sant. Kvinnen sier til ham: Herre jeg ser at du er en profet. Våre fedre tilba på dette fjell, og dere sier at i Jerusalem er det sted hvor en skal tilbe. Jesus sier til henne: Tro meg kvinne, den time kommer da i hverken skal tilbe Faderen på dette fjellet eller i Jerusalem. I tilber det i ikke kjennet, vi tilber det vi kjenner, for frelsen kommer fra jødene. Men den time kommer, og er nu, da de rette tilbederne skal tilbe Faderen i ånd og sannhet, for det er sådanne tilbedere Faderen vil ha. Gud er Ånd, og de som tilber ham, bør tilbe i Ånd og sannhet. Kvinnen sier til ham: Jeg vet at Messias kommer, det er ilagt:

Kristus, når han kommer, skal han forkynde oss alt. Jesus sier til henne: Det er meg, jeg som taler med deg. Amen.

Som vi hørte i vår forrige Lutherske time, begynner Jesus med å tilby det evige liv til denne kvinnen som er midt i sitt syndeliv, og han sier at det vil tilfredsstille hennes tørst, og det vil bli i henne til en kilde som veller frem til evig liv. Dette virker på kvinnen, for neste gang hun sier noe hører vi at det er blitt en bønn: Herre gi meg dette vann? Og så sier hun forat jeg kan slippe å gå hit for å dra opp vann. Det er altså igjen en billedtale. Kvinnen vet vel at hun må hente vann i Jakobs brønn selv om hun får det evige liv hos Jesus. Men det som ligger bakom hennes ord her er: Den som kunne komme ut av det liv jeg lever nå, for den som har det slik som jeg og går slik som jeg har det nå, det er det hun vil ut av, og det er det hennes hjertesukk egentlig gjelder. Og Jesus forstår det meger godt.

Han svarer på hennes bønn, og svaret synes underlig: Gå avsted, kall på din mann, og kom så hit. Jesus kunne si det så helt naturlig, for det var ikke skikk og bruk at Jesus talte alene med en kvinne, og da disiplene kom tilbake, står det senere, så undret de seg over at han talte med en kvinne.

Allikevel er det ikke bare derfor at Jesus sier dette, men først og fremst for

å sette fingeren på det ømme punkt i hennes liv. Og slik er det forstår du, at når et menneske begynner å be om å få det som Jesus tilbyr, da svarer Jesus med å vise oss vår synd, hvordan vi har syndet, og hvem vi egentlig er, og hvordan vi egentlig står i Guds omdømme. Kvinnen bøyer seg, hun erkjenner sannheten: Jeg har ingen mann, sier hun ganske enkelt, og Jesus godtar det. Jeg vet ikke om alle ville godtatt det idag av predikanter, men det ligger selverkjenning bakom, og Jesus godtar svaret og sier: Med rette sa du, jeg har ingen mann, for du har hatt fem menn, og den du nu har er ikke din mann.

Jesus viser oss noe underlig her. Når et menneske erkjenner sin synd og sitt forhold til Gud, slik Gud viser oss det, da begynner et menneske å gjøre erfaringer om Jesus. Så lenge som et menneske bortforklarer sin synd, eller prøver å unnskyldes den, eller forsvare den, gjør han ingen erfaringer i Guds ord. Men i det øyeblikk vi bøyer oss og sier: Det er jeg som har syndet, det er jeg som har gjort urett, og vi nevner vår synd med de riktige navn for Gud, da begynner vi å gjøre erfaringer om Jesus. Og det hører vi nå hos kvinnen. Neste gang hun taler sier hun: Herre jeg ser - og det er det samme som jeg opplever - at du er en profet. Nå ser hun ikke bare en jøde, nå ser hun en profet.

Og så kommer hun frem med et religiøst spørsmål: Hvor skal vi tilbe, her eller i Jerusalem? Denne kvinnen er altså religiøs midt i sitt syndeliv, for det er alle mennesker. Alle mennesker mener mer eller mindre at det må vel gå dem godt til slutt, og alle mennesker prøver mer eller mindre å be, og det har nok også denne kvinnen prøvd, men det har ikke gitt noe resultat inntil denne dag.

Jesus gjør kort prosess med det hun sier om å be. Han gjør klart at hun kan ikke be så det har noen betydning, for den som skal be må tilbe i And og

sannhet, og det har ikke denne kvinnen gjort, og det har hun ikke hatt noen forutsetning for i det heletatt. Og kvinnen skjønner at hun har ikke noe håp i sine bønner, og der står hun nå. Jesus har trukket hennes synd frem i lyset, og han har vist henne at det hun eventuelt måtte tenke seg som en utvei til frelse, det er det ingen hjelp i. Og hva så? Hjelpeløs og fortapt står hun der nå, og da skjer det noe igjen. Nå går hennes tanke til Messias. Han pleide hun nok ikke å tenke meget på, men i denne stund så dukker det opp en tanke i henne at det står noe om Messias, for det står nemlig noe om ham i Mosebøkene også, og hun vet ikke noe annet å svare enn at jeg vet at Messias kommer, det er utlagt Kristus - Kristus det er altså den greske oversettelse av det hebraiske Messias - når han kommer skal han forkynne oss alt. Det er meg, jeg som taler med deg. Og nå kan du tro kvinnen spiler øynene opp for det svaret hun nå får. I vår bibel står det: Det er meg, jeg som taler med deg, men i grunnteksten står det: Jeg er, jeg som taler med deg.

Det var ett ord som var særlig viktig, både for jøder og for samaritanere, det er ordet i 2. Mosebok 3, 14 der Gud taler til Moses om sitt navn. Der sier Gud til Moses: **Jeg er den jeg er.** Så skal du si til Israels barn, altså når de spør om hvem som har sendt Moses til dem, **Jeg er** har sendt meg til dere. Det er Guds navn. Nå sier Jesus dette om seg selv, og så går det opp for kvinnen: **Han er Messias**, her er han, og nå er hun frelst. Nå har hun fått se ham, nå er hun frelst.

Og nå skjer det underlige ting. Hun lar krukken stå, farer inn til byen og roper: Kom og se en som har sagt meg alt hva jeg har gjort, han skulle vel ikke være Messias. Og folket strømmer ut, for nå skjønner de at det har hendt noe underlig med denne kvinnen. Resultatet blir at Jesus blir der, og det blir vekkelser og mange blir frelst, og de sier til slutt til

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. navn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gaver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland
5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75
Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit som tinging, oppseiling, adresseforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund. Tlf. (055) 51080

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form. Tore Harestad

4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:
Vikøy Sparebank 3530.21.00932.

Rotnens Boktrykkeri

UNDER

I julen leste jeg en bok som førte tanken min inn på at jeg skulle forsøke å skrive et stykke om dette.

I boken leste jeg om en student som bodde hos en troende kvinne. Denne

kvinnen: Nå tror vi ikke lenger for din tales skyld, for nå har vi selv sett og hørt og vet, sier de at denne i sannhet er verdens frelser.

Denne kvinnen ble altså det som Jesus sa. Hun ble en kilde med levende vann som veller frem til evig liv for mange, fordi hun tok imot Jesus. Hun ble selv frelst og redskap til andres frelse.

Så går det med deg også, om du tar imot det budskapet som du hører her. Amen.

Avskritt etter lydband fra den Lutherske timen i Norea
Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

kvinnen var gått over fra sin egen forsamling til pinsevevne, og studenten spurte henne hva årsaken var til at hun byttet forsamling, og hun svarte at **det skjer ikke under i våre forsamlinger.**

Da blir det spørsmål om dette er sant? Til det vil jeg svare at der skjer langt flere under enn vi er oppmerksom på. Men på grunn av at det er liten interesse for det, skrives det lite om slike ting i aviser og blad. Folk har liten interesse for under og bryr seg så lite om det fordi de har mistet troen på underets Gud.

Det første under et menneske møter er dåpen, der Gud gjør oss til et Guds barn, til Guds arvinger og Jesu Kristi medarvinger. Er ikke dette et stort under? men hvem ser dette som et under i vår vantrotid?

Når du så har forkastet den gave og rett du fikk i dåpen ved å vende deg bort fra Jesus i vantrot og verdslighet, og du så blir vakt og omvendt og gjenfødt ved troen på Jesus, er ikke det et nytt under. Det er det største under jeg har opplevd i mitt liv. I uken før jul hadde jeg en sønn som opplevde dette under, og det var den største julepresang jeg noen gang har fått.

Før jul talte jeg med en emissær som fortalte om to under han hadde hørt om i høst. Det ene var en som hadde leverkreft, og det andre et barn som hadde en stor kreftsvulst i magen. På rikshospitalet ble hun operert, men sydd igjen da der intet var å gjøre. Men hjemme ba de for henne, og den store svulsten forsvant. De på sykehuset kunne intet finne igjen, og piken lever i beste velgående. Han som hadde leverkreft ble også frisk. Og så sier folk at ingen under skjer. Og hadde ikke jeg skrevet om disse under, så hadde vel de fleste ikke visst noe om det.

Jeg tror jeg vil skrive og vitne om hva jeg selv har opplevd av under. Og om du ikke tror meg, så kan jeg skaffe vitner om at undrenes Gud ennå lever. Jeg fikk nyresykdom og ble sendt til Betaniasykehus i Bergen. Der lå jeg i syv uker, og

da sa doktoren til meg at vi kan intet mer gjøre for deg, så det blir nok døden. Da sa jeg at jeg ville gjerne bli sendt hjem for å dø, og det skulle jeg få lov til. Så kom jeg hjem, og det så ut for å gå nedover dag for dag til det så ut for at jeg kunne dø når som helst, og ingen som så meg trodde jeg kunne leve. Og jeg selv hadde lyst til å dø og ba ikke om å få leve. Men det var dem som ba, og en gang vil det nok vise seg at mange ba for meg. Plutselig så vi at det ble forandring, og det ble snart synlig at jeg ble frisk igjen. Dette hendte i 1940, og siden har jeg vært frisk, med unnatak av en liten tur på sykehus i fjor for forstoppelse. Det er alt, og nå er jeg langt over åtti år.

Da jeg ble frisk fikk jeg kall til å dra ut som forkynner, og det må vel være et stort under for en mann som er over 50 år og som ingen utdannelse har.

Og jeg har nå reist som forkynner i 25 år.

Men det største og mest utrolige under opplevde jeg da jeg var 77 år. Da kom en mann til meg og ba om at jeg ville prøve å skrive noe av det jeg hadde forkynt. Jeg hadde aldri lært mer enn det jeg lærte de få ukene jeg gikk i barneskolen, og hadde aldri skrevet en tale, visste ikke hvor jeg skulle sette komma eller punktum, så jeg kunne ikke tenke meg å skrive. Men han sa at jeg kunne nå prøve, så skal jeg rette på det som er galt. Og nå har jeg skrevet over 80 stykker i forskjellige blader, og dere som kjenner meg kan bedømme om ikke dette er et stort under. For meg er det i alle fall et stort under, og jeg tror at mange andre må si det samme.

Gud kunne nok gjort mange under, men der står skrevet at Jesus kunne ikke gjøre mange under på sitt hjemsted, fordi de var så vantro. Og slik er det nok

mange steder også i dag. Gud som ser til hjertet ser at for mange vil underet lett bli en fare, da de blir mer opptatt av underet enn de blir opptatt av Jesus som gjør underet, og det vil føre på avveier.

Alt som fører tanke, tro og hjerte bort fra Jesus, er en fare for å føre oss på avvei. Jesus har sagt at på den siste dag skal det komme mange som viser til at de har gjort mange kraftige gjerninger i hans navn. De trodde det var et bevis på at de var frelst og skulle komme inn, men Jesus skal si til dem: Jeg kjenner dere ikke, gå bort fra meg.

Jesu undergjerninger har som mål å bane veien for troen på Jesus, at den skal føre til omvendelse og frelse. Legg merke til at når Jesus lakte legemet ved tro, da sa han at de ikke skulle si det til noen. Men fikk han tilgi et menneske synden og frelse det, da sa han: Gå bort og fortell hvor store ting Gud har gjort for deg. Gud vil nok ikke at underet skal være et bevis og en reklame for vår tro, og de som innser dette går ikke rundt og forteller hvem som helst om Guds under. For Skriften sier at om de ikke tror Moses og profetene, tror de heller ikke om noen står opp fra de døde. Underet viser Jesu herlighet, for da han gjorde sitt første under i bryllupet i Kana i Gallilea står det at han således lot sin herlighet skinne frem.

Det er det samme hva slag gjerninger det er, enten undergjerninger eller andre gjerninger, så fører ingen av dem inn i himmelen. Der kommer bare de som tror og stoler på Jesus og hans gjerninger for oss. Og det er et stort under å få tro dette, og Skriften sier at Gud åpenbarer det for de umyndige og barnslige.

Ole Rolfsnes.

Forholdet mellom helliggjørelse og moralsk forbedring

Av Johs. Brandzæg

At alle normalt utstyrte mennesker er født med samvittighet, det er antakelig få som vil benekte. For deres vedkomme som har fått kristen kunnskap, kan vi føye til at de har en samvittighet som er opplyst ved det de har hørt om Gud, hans vesen og vilje. En samvittighet som er opplyst ved kristen kunnskap kan på en ganske annen måte enn en hednings samvittighet dømme om hva som er moralsk sant og rett, og dømme personen i forhold til hvor mye og hvor lite han lyder samvittighetens tale og dom.

Samvittighetens tale virker ikke bare som opplysning og dom. Den virker som en drivkraft. Den virker på følelsen og på viljen til å virkeliggjøre det som er erkjent som rett og godt og nødvendig.

Det er derfor ikke det minste underlig at samvittigheten kan drive en mann til gode gjerninger. Det viser da og det praktiske liv mange eksempler på. Ved påtrykk fra samvittigheten kan det naturlige menneske utvikle seg til å bli et godt eksempel på høy moral. Samvittigheten har ledet mangel kvinner og menn til å bli et mønster på rettskaffenhet, selvfornektelse, sagtmødighet og virksom menneskekjærlighet. Samvittigheten kan altså drive til det vi med et fellesnavn kan kalle gudfryktighetsøvelser. Samvittigheten kan drive til bønn og bibellesning. Samvittigheten kan få en mann til å gi store gaver til misjonen eller andre menneskekjærlige formål. Og mye annet i samme retning.

Slike ting er det vi tenker på når vi snakker om forbedring. Som eksemplene viser, kan denne forbedring være dels av moralsk, dels av religiøs art. Oftest er kanskje det religiøse og moralske element ved slik sammen at det er umulig å skille dem ad. Nærmere undersøkelser

vil nok og vise at for de fløstes vedkommende spiller det religiøse en avgjørende rolle: Frykten for Gud, dom og evighet gir samvittighetens tilskyndelser og dommer en kraft og en brodd som ikke kan erstattes av noe annet.

Når vi skal prøve å vurdere disse gode gjerninger, må vi aller først huske at intet av det stiger høyere enn til å være samvittighetsgjerninger. Om det er aldri så fint og ideelt, om det stiger til toppmålet av det som et menneke kan yte, ofre og utrette, er det likevel, vokset på naturgrunnen og når aldri ut over det som det naturlige mennesket kan strekke seg opp til. Selv om de religiøse tilskyndelsene kommer til, og selv om de religiøse tilskyndelsene blir så sterke og virkningskraftige som de overhodet kan bli det utenom livet i Gud, så kommer dette religiøse innslaget aldri ut over det som naturlig religiøsitet kan gi og virke.

Men hva navn skal vi sette på disse «gode gjerninger», disse **samvittighetsgjerninger**?

Når f. eks. en mor våker dager og netter over et sykt barn og setter sin egen helse på spill for å redde barnet, eller når en mann setter livet til for å redde en annen mann som er falt gjennom isen, og når så denne mor og denne mann ikke er gjenfødt til liv i Gud, skal vi så si at de har gjort noe godt? Eller skal vi kanskje si at de gjorde noe ondt?

Så langt som jeg kjenner Bibelen min, så kan jeg ikke finne at den noen gang kaller slike gjerninger for onde. I virkeligheten er det sikkert heller ingen av oss som vil si at den mor og den mann gjorde det som ondt var når de risikerte sitt eget liv for å berge en annen. Tvert imot, vi taler vel om det. Av og til skriver vi rosende om det i avisene og ønsker at vi

nadde mange slike mellom oss.

Sett at det mellom de tusener av ugjenfødte forretningsfolk i landet vårt ikke fantes en eneste rettskaffen mann, eller at det mellom de uomvendte gårdbrukerne og håndverkerne i Norge ikke fantes en eneste som i handel ogandel søker å følge samvittighetens stemme, hvordan ville det da se ut i Norge? Samfunnet ville snart gå til grunne i en sump av ugudelighet og umoral, og kunne vi, så ville vi nok snarest mulig prøve å komme vekk fra et slikt helvede på jorden.

Hva de jordiske ting angår, er slike ting i høyeste grad nyttige og uunnværlige. Og vi har stor grunn til å takke vår Gud for at det finnes så mye av det her i landet vårt. Det er en stor Guds gave til det norske folket at en så stor prosent ennå har en i moralsk henseende våken samvittighet, en samvittighet som er kristelig opplyst. Men en ganske annen sak blir det når en spør hva slike gjerninger betyr for den som vil til himmelen.

Hva kaller Bibelen slike gode gjerninger?

Bibelen har to navn på samvittighetens gjerninger.

Det ene er det som Paulus ofte bruker. Han kaller dem **lovgjerninger**. Med klare og skarpe ord sier han at intet kjød blir rettferdiggjort for Gud ved lovgjerninger. (Rom. 3, 20). Om du levde i tusen år, og hver dag i disse årene la lovgjerning på lovgjerning, så ville det likevel ikke gi deg en tomme av den rettferdighet som gjelder for Gud. Ved lovens gjerninger, dvs. ved de gjerninger som samvittigheten frembringer på naturgrunnen, kan det ikke bygges noen himmelstige.

I Fil. 3, 4 flg. gir Den hellige And oss ved Paulus klar beskjed om hva slike gjerninger er verd i spørsmålet om frelse og salighet. Om seg selv som uomvendt bruker Paulus meget sterke ord: i rettferdighet etter loven ulastelig. Han drister seg til å si at han kunne måle seg med hvem som helst og overgå dem alle når det gjaldt å være rettferdig etter loven.

Men hva gjør så Paulus med denne

rettferdigheten? Slik lyder svaret han gir: Hva der var meg en vinning, det har jeg for Kristi skyld aktet for tap — og jeg akter det for skarn, for at jeg kan vinne Kristus og finnes i han, ikke med min rettferdighet, den som er av loven, men den som fåes ved troen på Kristus.

Folk taler av og til om å gjøre det beste de kan, og så får Gud være nådig. Min leser, det beste du kan, hva skal vi gjøre med det? Det er best du følger det eksemplet Paulus gir og akter det for skarn. Skarn, avfall, bønn, søppel! Hører du! På skarnhaugen med det! Det beste du har gjort, din moral, din religiøsitet alt det du borgerlig talt kunne ha rett til å rose deg av og vente noen lønn for, på skarnhaugen med det! For det er ikke bare det at det ikke kan hjelpe deg til å bli rettferdig for Gud, men holder du fast på det, håper du noe av det til frelse, så blir det en hindring. Egenrettferdighet utelukker rettferdighet for Gud. Det utelukker den absolutt. Er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke nåde. (Rom. 11, 6).

Men husk at nå taler vi ikke om det som kan være nyttig og brukbart for livet på jorden. Det vi nå taler om, er det som kan være brukbart for himmelen, det som kan garantere oss en åpen himmeldør.

Glemmer du denne forskjellen, så farer du vill og fortapes.

Det andre bibelske navnet på samvittighetsgjerninger finner vi i Hebr. 9, 14: **Døde gjerninger** kalles det der. Og det sies at **samvittigheten må renses for disse døde gjerninger**, for ellers kan vi ikke tjene den levende Gud.

De døde gjerningene er altså noe som må skaffes av veien. Hvorfor?

I 4. Mos. 19 finner vi en forskrift om hvordan en mann skal forholde seg når han har rørt ved et lik, dvs. et lik av et menneske. Han skal da være uren i 7 dager, og for å bli ren må han følge en bestemt oppskrift der asken av en kvige er det viktigste rensningsmidlet. Det er den urenheten og den renselsen som må pekes på som et forbilde for en rett bedømmelse og en rett behandling av de

døde gjerningene.

Døde gjerninger er de handlingene som utføres etter samvittigheten av et åndelig dødt menneske. Eller for å si det på en annen måte, av et menneske som ikke har liv i Gud, som ikke er gjenfødt. **Gjerningene er døde fordi den som gjør dem, er «død».** Elven kan aldri stige høyere enn den kilden den rant ut fra. Av det som er dødt, kan det aldri komme noe levende. De døde gjerningene har ikke livets ånd i seg.

Liket på en bære er etter sin ytre form et menneske. Gode gjerninger er etter sin ytre form gode. Men på samme viset som legemet er dødt uten ånd, slik er og gode gjerninger et skall uten liv dersom de ikke er gjort av en som har liv, liv av Gud, i Gud og ved Gud.

Og på samme måten som en mann blir uren av å røre et lik, slik blir og samvittigheten uren ved berøring av de døde gjerningene. Denne samvittighetens urenheter kan, som urenheten som er nevnt i 4. Mos., bare fjernes på en måte, ved Kristi blod. Slik, og bare slik kan et menneske bli i stand til å gjøre gode gjerninger i dette ords fulle bibelske betydning. Vi ser det i Efes. 2, 10: Vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger. Her taler uttrykket «skapt i Kristus Jesus» ikke om det naturlige skaperverk, men om nyskapningen ved Anden, nyskapningen i Kristus.

La det altså ennå en gang være uttrykkelig og ettertrykkelig sagt: **På den ene siden har vi gode gjerninger på naturgrunnen som Skriften kaller døde gjerninger. På den andre siden har vi gode gjerninger som avles av troens liv, når samvittigheten ved Kristi blod er renset fra døde gjerninger med deres urenheter og deres liklukt. Det må trekkes en klar skillelinje mellom disse to slags gode gjerninger. Dette er en meget viktig sak å gi akt på.**

Det som her er sagt om forholdet mellom helliggjørelse og forbedring, gir anledning til et meget nærliggende spørsmål: Er da alle de sanne troens gjerninger gode gjerninger i full bibelsk betyd-

ning? Gjør de gjenfødte bare gode gjerninger?

Som svar på dette spørsmålet må vi igjen henvise til Efes. 2, 10. Her angies **de to betingelser** for at det i full mening kan bli tale om gode gjerninger. Den ene betingelsen er «skapt i Kristus Jesus» slik som det foran er pekt på. Den andre er «som Gud forut har lagt ferdig».

Livets erfaring godtgjør med alt mulig ettertrykk at ikke alt det en troende gjør, er slikt som Gud forut har lagt ferdig.

Det kan dessverre ikke nektes at troende mennesker er humørsyke, vrange og fordringsfulle. Når en troende ektemann er grinet og sur, eller når en troende hustru gir etter for dårlig lune og kommer med stikkende, sårende bemerkninger, hva annet er det enn at kjødet får sids? Retthaveri, æresyke, partisyke og liknende styggedom er ikke ukjent mellom troende. Kan vi føre slikt på listen over det som Gud har lagt ferdig?

Men utenom det som åpenbart og helt gjennom er kjød, så er det hos de troende en hel del blandingsgods. Mangt som virkelig er godt, får en tilsetning av kjød, en ond bismak som ikke er til å ta feil av. Hvor blir det så av den Kristi vellukt som skulle være et særkjenne ved alt det en troende sier og gjør?

Jeg sitter ved skrivebordet mitt og er intenst opptatt med et arbeid som kanskje er meget viktig og vanskelig og skal være ferdig til en viss tid. Så kommer min hustru og ber meg om en tjeneste, og jeg blir så lang i ansiktet, og i øyet samler det seg noen mørke skyer. Jeg viser alle tegn på at jeg er ubehagelig berørt. Som en liten martyr sitter jeg der på kontorkrakken min og gjør ikke noe forsøk på å skjule en martyrmime som sier mer enn mange ord: du skal nå ikke ha det helt for ingen ting. Du skal få smake litt av det det koster meg å gjøre det du ber om. Andens liv i meg fikk meg til å si ja, men idet jeg leverte fra meg den «gode gjerning», strødde jeg en god por-sjon egenkjærlighetens pepper på den, og hva så?

I samme retning peker det når Paulus i

1. Kor. 3, 12 flg. taler om den som bygger i tre, høy og strå. Ordene taler for seg selv, og det viser oss bl.a. at det i våre gode gjerninger som ikke er av ånd, skal brenne opp. Gud gi at det iallfall må bli noe igjen som ikke brenner opp! De sterke ordene fra apostlene antyder **at det er ikke noen som er så utsatt for å skjemme ut de gode gjerningene sine som predikanter.** Vi tør nok ikke nekte for at det på vår mark gror mange slags ugress. Æressyke, hovmod og misunnelse er farlig ukrutt.

Det bør visst og nevnes at mellom troende mennesker er det en hel del gjerninger som etter ytre merker synes å måtte regnes til gode gjerninger, men som er selvvalgte. Da Peter trakk sverdet sitt og hugg det høyre øret av yppersteprestens tjener, trodde han sikkert at han gjorde en god gjerning. Men den var selvvalgt. **Han hadde ikke gått veien om Gud før han svinget sverdet.** For oss er det lett nok å se det. Men Peters livlige sinn og varme blod ga han ikke mye tid til å tenke seg om og sende en bønnens

tanke opp til Gud først.

En og annen kristen er så langsynt at det meste av hans gode gjerninger går til Kina og Santalistan, men heimen hans og naboen hans får bare noen fattige smuler, og av og til knapt nok det. Fari-seerne fulgte og ofte den regelen at det som far og mor skulle hatt til hjelp i vanskelige kår, gikk som gave til templet.

Men hvordan skal jeg så bli klar over om det er selvvalgte gjerninger, det jeg planlegger og har lyst til?

Det lar seg visst ikke gjøre å gi noen almengyldig regel her som passer for alle tilfeller og ikke er til å ta feil av. Men vi kan nevne en ting som ofte vil gi den veiledning og trøst vi trenger. **Vi får prøve å se etter om det er selvhvedelsestrangen som driver oss, eller om det kanskje er en frykt for selvfornektelse som vi alle bærer i barmen.** Det som koster selvfornektelse, er nok i alminnelighet det som ligger nærmest Guds gode, velbehagelige og fullkomne vilje.

Fra «gjennom ild».

Veien til et frigjort liv

Av H. E. Wisløff

— — — og de bandt ham.

Matt. 27, 2.

De bandt Jesus.

Tenk at de vågde det!

De hadde jo dog sett hva de hendene hadde gjort. I over to år hadde Jesus gått omkring og gjort bare godt. De blindes øyne hadde han åpnet, og de døve hadde fått sin hørsel igjen. De spedalske hadde han renset, og de syke hadde han lagt. Naturens krefter og djevelens velde lå for hans føtter. De ulykkelige ble løst fra de onde ånders vold. Ja, like inn i dødsriket nådde disse henders kraft, så døden måtte gi tilbake hva den hadde rant.

Alt dette og mer til hadde de sett av disse henders gjerninger, og allikevel så

står det: og de bandt ham. At de vågde det.

Jeg husker godt hvorledes mor, da jeg var gutt, viste meg et bilde av Jesus der han står bundet for landshøvdingen Pontius Pilatus. Hun fortalte meg så alvorlig om de bundne hender, og som hun trykket mitt hode inn mot sitt bryst, sa hun så stille og inntrengende: **«barn, bind aldri Jesu hender!»**

Ordene hennes preget seg dypt i minnet mitt, og har stått der siden. Og i dag sender jeg dem videre til deg:

«Bind aldri Jesu hender!»

Veien til frigjort liv er å gi Jesus frie hender.

Men akk, hvor mange det er som binder dem. De vil selv ha frie hender, ordne og styre som de selv vil. Men Jesu hen-

der og dine kan ikke være frie på samme tid. Er hans bundet, er dine fri, og er dine bundet, er hans fri.

All ulykke i ditt liv kommer av at du ikke vil gi Jesus frie hender. Her er den dypeste hemmelighet ved at du har det som du har det. Og aldri får du det annerledes før du gir ham lov til å gripe inn som **han vil**. Det er ikke grenser for hva han kan, dersom du bare gir ham frie hender. Prøv ham, skal du se. Du skal ikke lenger leve det uglace, bundne livet da.

Du går og lengter etter fred med Gud. I Guds lus har du fått se hvor tomt og innholdsløst det er, det liv som du lever. Alltid føler du deg utrygg og famlende uviss. Du er dømt og fredløs, hører ikke hjemme noen steder, Du kjenner deg ikke selv igjen og kan liksom ikke forstå deg selv. Du ønsker så inderlig at du måtte få det annerledes, og det mangler ikke forsøk på å få rettet på de skakke og fortvilte forhold. Men det nytter ikke. Alt du ber og leser og strever, åpenbarer bare hvor bundet du er.

Det er én ting du ikke har forsøkt. Du har ikke gitt Jesus frie hender. Den dom står skrevet over alt ditt strev: **du bandt ham**.

Skynd deg å løse Jesu hender. **Han** skal frelse deg. Men da må du slippe ham til. Og du må la ham få gjøre hya han vil.

Hvorfor er du redd for å gi de naglemerkete hender fri? En dag lot de seg binde til korset for deg. I dag har de derfor makt til å løse hver sydebundet trell. Se dytt ned i naglemerkene, og du får mot til å gi ham frie hender!

Det kom en dag en mann i stor nød til en kjent sjelesørger og ba om hjelp og råd. Det var umulig for ham å få det til, sa han. Ikke kunne han tro, ikke kunne han be, ordet var lukket for ham, ja, han kunne ikke engang se sin synd som han mente at han burde. Alt var stengt. Sjelesørgeren prøvde å vise ham veien så godt han kunne, men det var som intet lys ville falle inn over det mørke sinn. Til slutt ba de sammen. Først ba presten, siden skulle den ulykkelige mannen be. Men

hans bønn var enkel og klar nok. Han sa omtrent så: «Kjære Gud, du ser at jeg ikke får det til. Jeg kan ikke be, og ikke kan jeg tro, men kjære Gud, vil du gjøre med meg som du gjør med folk som du frelser!»

Den mannen gikk salig ned til sitt hus. Han var kommet inn på veien til frigjort liv, for han hadde gitt Jesus frie hender.

Å kjære lengtende hjerte, gjør du det samme. Du skal bli glad og frigjort, du som han.

Her og her alene går veien til frigjort liv, og den er farbar for syndere som er villige til å gi Jesus frie hender. Det spørres ikke om noe annet enn om du er villig til det.

Jeg vil gjerne også at du skal høre dette, du som har levd en kortere eller lengre tid med Gud, men som kjenner hvor liten framgang det blir.

Vi er sikkert mange som kjenner på hvor vi åndelig talt står på stedet marsj. Forgjeves leter du etter frukt. Der er ingen vekst, liten seier og ingen frimodighet. Du lever ikke noe frigjort liv. Du dømmer deg selv og har ofte lyst til å gi opp alt. Ditt bønneliv er så slurvete og lunkent som vel mulig, og din bibellesning er en tung plikt. Hadde du bare vågd det, burde du visst åpent bekjenne at du ikke lenger er en kristen.

Og grunnen? **Du bandt Jesu hender, og lar dem fremdeles være bundet.** Men så lenge du gjør det, er du ulykkelig og kan ikke vente å få det annerledes.

Du kan streve så mye du vil, men det vil ikke lykkes for deg. Du kan gråte deg tom på tårer, men du løses ikke ved tårer.

Skynd deg å gi Jesus frie hender. Du har bare det ene å gjøre. Men det ene må også til.

Ditt liv er kanskje til så liten velsignelse? Du ville nok gjerne være et redskap som Gud kunne bruke for å vinne noen for himmelen. Du ber nok for dine kjære og for dem som Gud har lagt særlig på deg, men du er ikke egentlig i nød for dem. Skal du være helt ærlig så må du nok si at du gjør svært lite for å få dem med. Du har mistet den første kjærlighet.

Og så går tiden. Den kommer aldri igjen. Anledningen er borte og sjansene mindre, og snart ser vi hverandre ikke lenger her.

A, skynd deg å gi Jesus frie hender i ditt liv. Du skal vite han regner med deg. Det er gjennom deg han vil vinne de du har kjær, og siden nå lenger ut. Våk opp! Se ditt ansvar og sov ikke så tungt. Men hvor du binder Jesu hender, der lukker du Gud ute, ikke bare for deg selv, men også for dine.

En ung kristen pike våknet en dag opp til å se sitt ansvar overfor sine kjære. Selv hadde hun i konfirmasjonsforberedelsen overgitt seg til Gud, og hadde nok gjerne også den første tiden villet ha sine kjære der hjemme med, men hun hadde intet gjort for at det skulle lykkes. En dag fikk hun se sin synd og kom i nød for den.

En søndag som mor og hun sto ved kjøkkenbenken og vasket opp etter middagen, så mor at hennes unge datter tørket bort en tåre. Hun var så glad i barnet sitt og spurte hva det var, og om det var noe hun kunne hjelpe henne med. Da satte datteren fra seg tallerkenen hun tørret opp og kastet seg om sin mors hals, og hvisket så varmt: «Å nei, mor, det er bare det at jeg synes det er så vondt at du ikke har funnet Jesus.» Og dermed var veien åpnet. Noen dager etter lå mor og datter på kne ved kjøkkenkrakken og ba sammen.

Gi Jesus frie hender, og du kommer i nød for dine, en nød som gjør at Gud får fotfeste i deres liv som du er i kamp for.

Og nå heter det i dag! Skynd deg! Det haster.

HVA NØLER DU EGENTLIG ETTER? Hva hindrer deg i å gi ham frie hender straks?

Jeg vet det er mange som er redd for å løse Jesu hender. Du spør så engstelig: Mon hva han vil gjøre da? Tenk hva han vil avsløre for mitt indre øye! Det han vil åpenbare for meg, tør jeg simpelthen ikke se.

Og det er sikkert, at hvor Jesus får frie hender, blir sannheten ubarmhjertig av-

dekket. Der får ikke hykleri vokse under en fin maske. Der blir synd, synd, ja synd som dømmer. Der får jeg ikke være i fred med uoppgjort synd eller hemmelige fall. Hvor Jesu hender er frie, der kan ingen sove likegyldighetens og sløvhets søvn. Heller ikke kan noen sitte uvirksom og selvopptatt. Der blir det nød, en nød som blir til rop om frelse.

Tør du se sannheten i øynene? Det kommer til å koste. Men hva vinning er løgnen for deg? En dag blir du jo stilt ansikt til ansikt med den ubestikkelige sannhet allikevel. Å kjære, skynd deg å gi Jesus frie hender!

Vil du i dag bli med Jesus inn til et ærlig oppgjør med din synd? Hvor han er, kan intet spares. La ham peke på alt som stenger velsignelsen ute.

Hvor Jesus får frie hender, nytter det ikke med litt. Der gjelder alt eller intet. En liten synd som spares er nok til igjen å binde Jesu hender.

I British Museum i London er det på en flaske med sprit oppbevart en liten tråorm. Den ormen har sin historie. Dypt nede under Atlanterhavets overflate hadde den ligget på telegrafkabelen og spist på den inntil kabelen brast. Forbindelsen mellom to verdener ble brutt. Og grunnen var en liten skjult tråorm som fikk være i fred.

Hemmelig synd er en slik liten tråorm. Vokt deg for den! Den bryter forbindelsen mellom to verdener: Himmelen og ditt hjerte. Hvor tråormen spares, er livsforbindelsen dømt.

Gi deg helt. Gi alt. Det er porten inn til et frigjort liv.

Men hvordan skal jeg få kraft til det? spør du. Jeg klarer det ikke. 99 prosent kan jeg til nød tenke meg at jeg kan gi, men alt, også den siste prosent, nei det går ikke.

Se på Jesus alene, og du skal få mot til å gi ham frie hender. Se ikke på de bånd som binder. Du kan ikke vente noen hjelp fra dem, men se på Jesus.

Se heller ikke på andre. Du er redd menneskene. Hva vil ikke de si. Menneskefrykten binder deg. Og det er visst, det

er ikke mange bånd så sterke som de bånd menneskefrykten binder. Men frykt ikke for menneskene. Jesus er sterkere. Se ikke på dem, men se på ham.

Du ser på andre og synes ikke du får det til som dem. De har det så greitt, mens du har det så vanskelig. Du har så mange hindringer å kjempe med, og ditt naturell er så ganske annerledes enn alle andres. Hør her:

Se ei på andre, hva angår det deg
Om de synes vandre en lettere vei
Se du kun på Jesus igjen og igjen,
og gjennomkjemp kampen,
og striden fullend.

Si, hvorfor er du redd for å gi ham frie hender? Tror du han vil gjøre deg noe ondt? Vel vet jeg at du ser på det du har, og aldri synes det deg så dyrebart som når Gud ber deg bryte med det. Men Gud ber deg aldri bryte med annet enn det han ser er bånd for deg. Og se så på det som Guds hender er fulle av, og du skal takke Gud for den råde at du får bytte dine bånd med et frigjort menneskes liv.

«Kast ditt gull i støvet og ditt Ofir-gull mellom bekkenes stener! så skal den Allmæktige bli ditt gull, være deg dynger av sølv.»

Venn, det du kaller ditt gull er din ulykke. Ditt Ofir-gull er din hindring. Kast det i Guds navn fra deg, og du har gjort et salig bytte. Det er saligere å gråte hos Gud enn å le i verden. For verdens smil slokner i tårer, men Guds barnet får bytte livets tåre med evighetens smil.

Og hvorfor er du redd? Se på hans bundne hender, se hvor de brenner etter å gjøre vel imot deg. Tror du de vil slippe taket i deg og kaste deg utfor store og farlige dyp? Å nei du, det er han altfor glad i deg til å gjøre. Gi du ham bare frie hender, og du skal få kjenne hvor trygg du blir.

Du aner ikke hva kristendom er før du har gjort det. Du opplever ikke frigjort liv i Gud før du våger det. Den nye sangen, lovsangen, kan bare den synges som har vågd å gi Gud frihet til å gjøre hva han vil.

Å, om du visste hva det var for lykke og indre salighet å gjøre det. Aldri skal du angre på det du gjorde helt, men i evighet skal du angre bittert på det halve.

Vær ikke redd. Veien til frigjort liv er å lite trygt på ham som er den sterkeste.

Og så blir det hele veien å gjøre det samme. For hver ny prøvelse, for hver ny motgang, og for hver ny oppgave blir det å løse Jesu hender og la sine egne binde.

Jeg seirer så mye som Jesu hender får være frie. For jeg vet at jeg skal mer enn seire **ved ham**.

Så blir også det troens strid i mitt liv at jeg om igjen og om igjen løser hans hender. Troens strid blir kampen for å bli stille i dem. Og troens hvile blir å stole på dem i med- og motgang, i smil og tårer.

Det frigjorte liv er ikke noe som er forbeholdt noen utvalgte. Det er noe alle de kan oppleve som vil gå denne vei.

Dette liv bygger ikke på følelsenes utrygge sandgrunn. Den er altfor veik til å bygge et frigjort liv på. Følelsene skifter fra tid til tid. De er som den urolige havsbåren som aldri er stille.

Det blør intet frigjort liv for dem som vil måle sitt åndelige liv etter dem, eller som vil gå med dem som sitt kompass.

Jeg har hørt om en mann som kom til Oslo for første gang. Han tok inn på et hotell i sentrum, og neste dag skulle han ut i byen for å se seg om. Men da han kom ut på gaten, ble han ganske ør av all trafikken der, og tenkte ved seg selv at her finner jeg aldri tilbake. Det eneste han kunne tenke seg var at han fant et kjennetegn på huset han bodde i, så han kunne finne det igjen etter det. Med stor møyse kom han seg over gaten for å se om det skulle være et slikt kjennetegn å finne. Men nei, alle husene syntes ham så like. Da oppdaget han plutselig at på takrennen på det huset han bodde, satt en stor flokk med duer. Der, tenkte han, der har jeg det. Jeg bor i det huset hvor duene sitter på taket. Og med det gikk han.

Vi ler av den mannen, og synes han stelte seg tåpelig. Men så tåpelig stiller ofte vi oss i åndelig henseende. Vi går

etter følelsenes dueflokk og tenker de viser vei til et frigjort liv. Hvor vi tar feil. Det er bare en som viser den vei, og det er Jesus. Han kalte seg selv veien. Og han er den eneste vei som fører fram.

Men Jesus er ikke følelser. Jesus er en Frelser. Det han venter på, er om du og jeg gir ham frie hender. Dersom han får det, vil han selv sørge for at vi får leve det frigjorte menneskes liv. Hans blod er garantien for det.

I Lammets blod går veien til frigjørelse. Det farer enn ikke døren vill.

Så vent heller ikke du lenger. Du har ventet lenge nok. Bøy dine knær og si

ham som ser til hjertets innerste:

Herre Jesus, nå orker jeg ikke lenger å stå deg i mot. Jeg vet at dine hender er bundet i mitt liv, og jeg vet at det er det som er min ulykke. Men nå vil jeg ut av dette. Jeg klarer det ikke lenger selv, men nå skal du få lov å gjøre med meg det du ser jeg trenger. Din ånd har skapt den tillit i mitt hjerte at jeg tror at dine hender, og de alene, er min redning. Herre, ta meg som jeg er! Nå vet jeg at du er veien til frigjort liv.

Fra «Under Apen himmel».

Korleis kan eg bli frelst og få fred med Gud?

Slik er det noken som ennå spør, om dei ikkje synest å vera så mange. Kanskje er det fleire enn vi tenkjer, som går med spørsmålet i hjarta og ikkje har frimod til å nemna det for noken. Om dette skulle nå deg som tenkjer og spør slik, så vil eg gjerne få sagt deg at det er åleine Guds ord som kan gi deg svar på spørsmålet.

Det står i Romarbrevet 5, 1: «**Siden me nå er rettferdiggjorde av trua, hev me fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus.**»

Dette ordet fortel oss at for å bli frelst og få fred med Gud, må me bli rettferdige for Gud, gjorde rettferdige for Gud. Skrifta lærer klart at ingen urein og urettferdig kjem inn i Guds himmel. Ingen urein har arv i Kristi og Guds rike (Efes. 5, 5). Eller velt de ikkje at dei urettferdige ikkje skal arva Guds rike (1. Korint. 6, 9). Når du les disse orda frå Gud skynar du at du må forsøkja å bli rettferdig for Gud, rettferdig i Guds augo, om du skal ha håp om frelse og fred med Gud. Her er det to ulike vegar å gå for eitt menneske som vil søkja frelse og fred med Gud.

Den første veien å gå er å prøva bli rettferdig for Gud i og ved seg sjølv, og den er den mest naturlege å forsøkja for

oss menneske, ved å prøva halda seg borte frå det vonde og gjera det gode og rette. Med andre ord prøva å omlegga livet etter Guds ords anvisning, og det er både rett og godt. Men når det gjeld spørsmålet om vår frelse og å få fred med Gud, så duger det ikkje, av den enkle grunn at me blir aldri fullkomne og rettferdige for Gud ved eige liv og gjerning, for det vil klebe synd ved det beste me gjer og er. Sjølv om me kjem så langt som den unge rådsherren som kom til Jesus med et same spørsmålet, og som kunne seia at alt dette har eg halde frå eg var ung, så er hjarta det same. Det elsker seg og sitt meir enn Gud og nesten, meir enn det å bli frelst og arva evig liv frå Gud. Bibelen kallar det for eigenrettferd, og tvert imot det me menneske tenkjer og trur viser Bibelen klart at det er den største hindring for å bli frelst og få fred med Gud. Og Jesus åtvarar sine mot den eigenrettferdige ånd og tanke om å nå frelse og salighet på denne veien, da han seier at dei framom alt anna må ta seg i vare for farisearane og dei skriftlærde sin surdeig.

Den andre veien er å bli rettferdiggjort

av trua, og få fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus. Det vil seia at Gud gjer oss rettferdig for Gud ved trua på Jesus. Me siterte ovanfor frå Rom. 5, 1: Sidan me nå er rettferdiggjorde av trua, har me fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus, som ved trua har og hev fenge tilgjenge ved til den nåden som me stend i, og me rosar oss av Guds herlegdom.

Her er det tale om ei ganske annan rettferd enn menneske si eiga rettferd. Les du Rom. 3. kap. vil du sjå at ikkje noko menneske vert rettferdiggjort ved lovgjeringar, for ved lova kjem ein berre til kjennskap til synda.

Men nå har ei rettferd frå Gud, som Skrifta vitnar om, vorte openberra, utan lova og våre gjerningar, ei rettferd frå Gud ved trua på Jesus Kristus.

Denne rettferda må eg og du ha for å bli frelst og få fred med Gud, for det finst ingen forskjell på oss, alle har me synda og er ærelause for Gud. Sjølv om Paulus levde eit ytre fint og gudfryktig liv, og etter menneskeleg tenkjemåte var fullkommen etter Guds ord, viser Skrifta at han var syndig og fortapt som openberre syndarar for Gud, og kunne åleine bli frelst ved trua på Jesus og ved utløysinga i Kristus Jesus. Les Rom. 3, 10-fg. Galat. 2, 15-21. Filip. 3, 3-fg.

Korleis rettferdiggjør Gud ein syndar?

Først synte Gud si rettferd i den tida som nå er. Det gjorde han då Jesus på Golgata sona verda si synd ved å gi sitt liv og blod for oss. Guds eigen Son blei vist fram i blodet sitt, der han møtte den heilage og rettferdige Gud med våre synder og vann oss ei evig utløysing. Der på Golgata kross viste Gud si rettferd, og der vann han seg rett til å vera rettferdig og gjera rettferdige som har trua på Jesus. Her blei Guds frelse fullført og nådestolen ved trua reist, forsoninga fullbyrda for alle menneske, anten dei er openberre syndarar eller rettferdige å sjå til i menneskeaugo.

Jesu kristi forsoning er for alle, tiltenkt alle, men er over dei som trur. Det vil seia at berre den som trur blir rettfer-

diggjort, erklært for å vera rettferdig for Gud på grunn av Jesu Kristi rettferdige gjerninger i hans liv og død på krossen. «Sidan me er rettferdiggjorde av trua, hev me fred med Gud ved Jesus Kristus». Korleis dette går til ser me av det Jesus fortel om farisearen og tollaren i templet. Tollaren erkjente og bekjente for Gud at han var ein syndar, og var komen til trua på at Gud var syndarar nådig, og av den grunn oppsøkte han Gud som vann seg rett til å vera rettferdig og gjera rettferdig den som har trua på Jesus, og ba om nåde. Jesus seier om han at han gjekk rettferdiggjort heim til sitt hus. Det var på grunn av Jesu Kristi rettferd, som blir tilrekna kvar den som trur (Rom. 4, 5-7. Denne mannen var ved nådestolen i trua, der syndarar finn miskun og får nåde, blir erklært for rettferdig for Gud, den rettferd for Gud, den rettferd som ein får på grunn av trua på Jesus.

Har du vore der, og er komen til trua på Jesus, då er du like rein og rettferdig for Gud som Jesus er i Guds augo. Som han er, er me og i denne verda, seier Skrifta, sjølv om me kjenner oss syndig og arm, fattig og uverdig. Det er nåde frå Gud til uverdige syndarar, uforskyldt, for ved Jesus Kristus har me og fenge tilgjenge til nåden som me står i, og me rosar oss av Guds herlegdom.

Nådestolen ved trua

Dit lyt alle menneske møta personleg, for å bli rettferdiggjort ved trua på Jesus. Det er også Guds verk, for ingen kjem til meg utan Faderen har drive dei, utan at dei har lydt på Faderen og lært, seier Jesus. Når Anden overbevisar deg om synd, om rettferd og dom, er det av di du ikkje trur på Jesus. Når Guds ord dømmer deg, overbevisar deg om at ditt forhold til Gud ikkje er rett, så er det avdi Gud elskar deg og vil at du ikkje skal bli fordømd saman med verda, men av di han vil at du skal bli ført til Jesus og bli frelst.

Når du merkar at du ikkje blir anerkjent og dømt av det som blir forkynt, så er det ikkje forkynnaren eller den som vitnar

som dømmer deg og ikkje anerkjenner deg som ein rett kristen, men det er **den Heilage Ande som overbevisar** gjennom Ordet og forkyninga eller vitnemålet. Det er Anden som kallar deg til nådestolen i trua, der du finn miskunn og får nåde, ved utløysinga i Kristus Jesus. Paulus hadde sjølv vore ved denne nådestolen i trua som han her skriv om, då han møtte Jesus på veien til Damaskus, og lyset frå himmelen viste han at han var ein fortapt syndar til tross for si eiga store rettferd, gudfryktige liv og gjerning og tru på eigen kristendom. Der fann han miskunn og fekk nåde, ved å tapa si eiga rettferd og vinna rettferda av Gud som ein får ved trua på Kristus. Frå den stunda akta han alt sitt eige for verdiløst skarn, for kunnskapen om Kristus blei så mykje meir verd. Der tennes trua på Jesus og hans frelse i syndarharta, og i himmelen der Kristus sit ved Guds høgre hand blir syndaren erklært for rettferdig for Gud for Jesu skuld.

Gud har gjort oss ei nådetid, ei besøkelsestid, då han kallar syndarar til omvendelse og oppgjerd ved nådestolen. Jesus gret over folket sitt som ikkje kjende si besøkelsestid, og let nådetida og nådekallet gå frå seg. Slik er det også med dei fleste menneske i dag, du er vel ikkje ein av dei?

Nådestolen er der syndaren møter Jesus og kallet til omvendelse og tru, og den er i himmelen der Jesus sit ved Guds høgre hand og talar vår sak for Gud. Her nede kjem syndaren til trua ved utløysinga i Kristus Jesus, ved den utløysinga som skjedde på Golgata kross, og blir rettferdiggjort ufortent av hans nåde, og i himmelen blir han erklært for rettferdig i Kristus.

Paulus seier i Rom. 3, 28 at me held fyre at menneske blir rettferdiggjort ved trua, utan lovgjeringar. Og når Jesus rettferdiggjør ein syndar som trur, då er han rettferdig, for han har sjølv lide synda si straff, betalt synda si løn som er døden ved å gi sitt liv og blod. Difor har han full rett til å rettferdiggjera den største syndar - alle syndarar som kjem til

han i erkjenning og tru. Difor seier Guds ord: «Lat oss difor med fromod gå fram for nådens kongsstol, så me kan få miskunn og finna nåde til hjelp i rette tid. Og den rette tid er når Herren kallar på deg då når Herren er nær, og Skrifta seier at **kvar den** som kallar på Herrens namn skal bli frelst.

Og me rosar oss av von om Guds herlegdom, fortset apostelen, og ikkje berre det, men me rosar oss og av trengslene våre, for me veit at trengsla verkar tolmod - d.v.s. utholdenheit i trua - og tolmodet verkar røynsla, og røynsla verkar von, og vona gjer oss ikkje til skamme av di Guds kjærleik er utrend i hjarto våre ved den Heilage Ande som er oss gjeven. For medan me endå var vanmektige, døydde Kristus til fastsett tid for ugudelege. - Gud syner oss sin kjærleik med di Kristus døydde for oss mens me endå var syndarar. So mykje meir skal me då, nå som **me er rettferdiggjorde ved hans blod**, ved han verta frelste frå vreden. For så sant me, då me var Guds fiendar, vart forlikte ved han ved døden åt Son hans, så skal me no då me er forlikte, så mykje meir verta frelste ved hans liv. (Rom. 5, 1-10).

Amund Lid.

Sommar- skulane 1981

Det blir sommarskule på Lundheim folkehøgskole på Moi i tida 24.-28. juni. Innmelding til Ragnar Opstad, Opstadv. 38, 4350 Nærbø, tlf. 04-433685 innan 1. juni.

Så blir det sommarskule med årsmøte på Bakketun folkehøgskole i Verdal i tida 15.7 - 19.7.

Innmelding til Godtfred Nygård, 5420 Rubbestadneset, tlf. 054-27435 innan 1. juli.

Program for sommarskulane kjem i eit seinare nr.

Styret.

Skriftlærde sjelesørgere uten liv i Jesus

Slike forhold må være resultat av djevelens listige og farligaste forførelser. Måtte det bli vår nød og bønn til Gud at han må drive evangeliske klarsynte forkynnere ut med vekkende budskap til selvransakelse i vårt personlige gudsforhold, så vi kan bli frelst fra djevelens listige forførelser. Jesus seier med sorg til skriftlærde sjelesørgere i Johs. 5, 39-40: Dere ransaker skriftene fordi dere tenker at i dem har dere evig liv, og det er dem som vitner om meg. Og dere vil ikke komme til meg for å få liv.

Jesus ynkedes inderlig over folket, og ville vekke dem forat de skulle komme som hjelpeløse syndere til ham og få hans stedfortredende Gud velbehagelige liv og syndesonende død og oppstandelse å stå for Guds hellige ansikt med.

Men djevelen hadde fått skjult Guds eneste frelsesveg for dem, og Jesus visste at deres falske trøst i Skriften og arbeid for Guds rike kom til å bli til dom og fortapelse for dem og deres disipler i mange slektledd fremover. Det er den samme djevelens listige snare som lurer også på oss i vår tid. Ved å leve i en stor og omfattende misjonstid med anstrengt behov for rekruttering av flere arbeidere til stadig større oppgaver og tilsvarende økonomi, kan djevelen gjøre denne listige snare nesten umerkelig og usynlig for oss. Når så vårt arbeid for Guds rike synes for oss å lykkes i våre anstrengelser, kan det være lett å overse den nødvendige og avgjørende selvprøvelse i vårt personlige gudsforhold som er så viktig for å hindre den ondes listige forførelse. Guds ord gir mange eksempler på at arbeidet i Guds rike som skulle være frukten av vårt nådeforhold til Gud, utvikler seg ved djevelens list til å bli vår falne naturs religiøse tekniske løsninger etter djevelens forførende listige mønstre. Både Gud og djevelen vet at mange

villige arbeidere og glade givere i de bekjennende kristne forsamlinger, er ikke alltid det samme som mange levende frukt bærende grener som kan stå rensset for Guds hellige ansikt med den gode frukt. Det er denne skarpe tveeggede sannhetsforkynnelse Gud vil gi oss ved sine sannhetsvitner, og som derfor djevelen ved sine forførte velmente religiøse forkynnere skjuler og tier ihjel, i sin iver i arbeid som blir til fortapelse for sjelen. Under forførende forhold blir disse skarpe tveeggede sannhetsforkynnere holdt mest mulig på avstand av de aktuelle forsamlinger. Johs. 9, 22. Johs. 16, 2. Johs. 3, 1. 9-10.

Der er noe nesten utenkelig og uforklarlig ved disse forførte skriftlærde og sjelesørgere. De lærte ut fra samme Skriftene som Jesus, og forkynte at Gud lot vore alles misgjerninger ramme ham for at de skulle ha fred (Esaias 5). Alikevel la de for dagen en meget avvisende holdning til Jesus og alle som holdt seg nær til ham. De hadde ikke behov for, og kjente ikke den sanne Messias, endog mens han oppfylte Skriftene for deres øyne. Skriften forutsier klart at alle sanne Guds nådebarn vil komme til å oppleve disse merkelige forhold, mer eller mindre, fra dem som gransker Skriften uten liv i Jesus. I sin falske overbevisning på Skriftens grunn betrakter de seg selv i sin åndelige blindhet og villfarelse som Guds sanne barn og sjelesørgere overfor andre. I dette meningsfylte oppofrende såkalte kristenliv kan de vise til store resultater ved sine gjerninger. Gjeringer som bedragelig nok ruver mer i menneskenes øyne og regnes viktigere enn det Gud virker i det sanne evangeliske nåderike som ikke er av denne verden, men er innen i Guds sanne nådebarn, som Jesus sier i Luk. 17, 21.

Derfor ser vi at alle Guds sanne sjelesørgere blir brukbare for Gud ved at han lar dem erfare både Guds hellighets lys over sin hjelpeløse syndighet og sannhetens lys til rettferdighet i Guds eviggyldige evangelium i sine hjerter. Det er på denne måte Gud driver sine åndelige arbeidere ut i høstarbeidet, og selv virker alt i alle ved sin Hellige Ånd. Derfor ser vi også at satan i sitt alternativ til dette, mest mulig skjuler for dem, både Guds farlige vredes hellighet over all synd, og Guds nådes evangelium som Guds eneste kraft til frelse for dem selv og andre.

Dette hadde Gud latt Paulus få stor

sjelesørgersk innsikt i. I 1. Korin. 1, 17 sier han: For Gud har ikke utsendt meg for å døpe, men for å forkynne evangeliet. Apostlene i sin grunnfestede overbevisning i etterfølgelsen av den tro Abraham hadde før han var omskåret, gir uttrykk for sin glede over evangeliets forkynnelse også i dåpen og andre nådemidler. I Johs. 5, 39-40 viser Jesus at det er nødvendig å prøve vår skriftlære på om den virker slik at vi alltid kommer til Jesus som helt hjelpeløse syndere og får se at han gir oss rett til å stå for Guds hellige ansikt i Jesu stedfortredende hellige fullkomne Gud-velbehagelige liv.

Kristoffer Høie.

Bibelveka i Sverige

Frå 21. til 26. juli i år, veka etter vår sommarskule på Bakketun, held Lutherska Bibelstudie-Stiftelsen, LBS, ei bibelveka på Byskehemmet. Gjennom Tore Nilsson er det kome innbyding til Lekmannsmisjonen sine vener om å melde seg på der.

Byskehemmet er ein leirstad med internat og god plass for campingvogner og telt som LBS har 3 mil nordanfor Skellefteå ved E 4. Tore Nilsson foreslår at ein kan kombinera dei to vekene Bakketun og Byskehemmet til ein 2 vekers ferietur. Etter Bakketun har ein då 2-3

dagar å køyra fram til Byske, gjerne om Nord-Noreg. Men ein kann sjølv sagt melde seg på til Byske direkte og. Denne bibelveka tar til tysdagskvelden 21. juli og sluttar søndag middag.

Det vert ein bibeltime føremiddag og ein ettermiddag + kveldsmøte. Talarar vert Tore Nilsson og fleire, om råd også frå Lekmannsmisjonen. Dei som vil liggja på internatet må helst melde seg før påske, til Brynolf Bäckman, LBS, Skolgata 73A, 902 46 Umeå, Sverige.

O. A. Dahl.